

[Aksel Larsen.]

disse forhandlinger med referat af de behandlede sager samt ordlyden af trufne beslutninger snarest efter hvert møde i vareforsyningsudvalget skal tilstilles hvert enkelt medlem af folketinget. Jeg har egentlig lidt svært ved at tænke mig, at man skulle have noget imod dette. Det var endda muligt, at det var tilladeligt for vareforsyningsudvalget uden en sådan særlig bestemmelse i loven at orientere folketinget. Det ærede medlem hr. Anker Lau erklærede i hvert fald ved anden behandling af lovforslaget (sp. 1665):

„Jeg vil gerne sige, at der foregår da ikke noget hemmeligt i vareforsyningsudvalget. Mig bekendt er alt det, der foregår i vareforsyningsudvalget, offentligt, . . .“

Det er det ærede medlem hr. Anker Laus opfattelse eller i hvert fald den påstand, han fremsatte. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Anker Lau vil være den første til at støtte et ændringsforslag om, at så skal man virkelig også sørge for, at i det mindste folketingets medlemmer får nøjagtig besked om, hvad vareforsyningsudvalget beskæftiger sig med. Vareforsyningsudvalget deltager faktisk i administrationen af vareforsyningsloven, og det må derfor være rimeligt, at det får indberetningspligt overfor folketinget, ikke således at spørgsmålet ved en eller anden sjælden lejlighed kan rejses her, men således, at det løbende afgiver beretning.

Hvad angår det af det ærede medlem hr. Tholstrup stillede ændringsforslag, skal jeg gemme mere udførlige bemærkninger til senere og kun sige, at vi ikke tror, det er nogen idé at indføje en bestemmelse som den foreslåede i loven, selvom vi ganske vist, hvis den skal indføres, har adskillig mere sympati for den formulering, det ærede medlem hr. Tholstrup har valgt, end for den, medlemmer af venstre og det konservative folkeparti med nogen forsinkelse er kommet farende med i deres underændringsforslag.

Tholstrup: Det er ved flere lejligheder — sidst af den højtærede handelsminister — udtalt, at vareforsyningsloven ikke administreres protektionistisk. Det er imidlertid ikke vor opfattelse. Vi anbefaler derfor at

slå fast, at loven ikke må bruges protektionistisk med det formål at holde billige varer ude og at holde priserne kunstigt oppe.

Det underændringsforslag, som er stillet af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti, er efter vor mening ikke så klart affattet som vort ændringsforslag; vi anbefaler derfor vor affattelse, ganske simpelt fordi vi finder den klarere.

Anker Lau: Jeg skal tillade mig ganske kort at redegøre for det af mit parti og det konservative folkeparti stillede underændringsforslag.

Når forslaget stilles udenfor tillægsbetænkningen som underændringsforslag til det af det ærede medlem hr. Tholstrup stillede ændringsforslag, er grunden tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse. I henhold til forretningsordenen skulle udvalgsbetænkningen afgives i onsdags for at kunne blive omdelt i rette tid, men vi var imidlertid ikke i stand til på udvalgsrådet sent onsdag eftermiddag på stående fod at træffe afgørelse, men ønskede en forhandling med vort parti. Vi måtte altså afgive tillægsbetænkning, således som det er sket, og så her i dag redegøre for vor stilling og stille underændringsforslag på den måde, det nu er sket.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at genoptage den diskussion, vi nu har haft to år i træk vedrørende vareforsyningslovens administration. Med hensyn til beskyttelsen er det en kendsgerning, at der har været og stadig er nogen usikkerhed på dette område, og store dele af befolkningen og erhvervslivet er af den mening, at der er mere beskyttelse end valuta i denne lov, og at der i mange tilfælde tages beskyttelsesmæssige hensyn, som ikke er begrundet i lovens formål. Vi må derfor anse det for nødvendigt, at der i selve loven gøres en tilføjelse, der helt klart siger, at administrationen af loven ikke må have protektionistiske formål. Så er der ikke noget at tage fejl af, ikke noget at fortolke; så ved erhvervslivets organisationer besked om folketingets stilling, og skulle der herefter være nogen, der føler sig trådt for nær, er der mulighed for at få sagen behandlet ikke alene ved ankenævnet, men også ved domstolene.